

Jaroslava Suchá – scénář k rozhlasové reportáži

zpracovaly: Rozálie Faktorová, Miriam Horváthová, Berta Klimešová, Dominika Mrázová a Barbora Šohajová ze Základní církevní školy Orbis Pictus

První vstup:

Jaroslava Suchá se narodila roku 1932 v Praze. Tatínek byl vojenský důstojník. Rodina se proto několikrát stěhovala, až se nakonec usadila v Táboře. Jaroslavě Suché bylo sedm let, když začala druhá světová válka. Přesto má vzpomínky na tuto dobu stále v živé paměti.

pamětnice (Jaroslava Suchá):

8:36-8:41

„Celou tu dobu prostě co to začal tatínek poslouchat zahraniční rozhlas“

pamětnice (Jaroslava Suchá):

11:00-11:23

„Takhle jsme na zemi seděli všichni u toho rádia, no nadšení. To se ozvalo, když volala Anglie: bum bum bum bum, bum bum bum bum. Volá Londýn. No a když volalo, to se ozvalo: tramtadá, tramtdádadá. A to byla zase ruská znělka, a to volalo Rusko.“

Druhý vstup:

Poslouchání zahraničního rozhlasu se ale za války trestalo smrtí. Rádio proto museli ukrývat.

pamětnice (Jaroslava Suchá):

10:23-10:43

A teď přišla návštěva. A teď tatínek na zemi, u bedny, no a co. Tak jsem je, ještě máme balkonek přes celou chodbu. Tak jsem je prostě-tady pěstuju tabák tatínkovi, támhle lítaj náký ptáci. Nevíte, jak se to jmenuje? No a tatínek honem, honem to upravil no a nic se nedělo.“

HUDBA

Třetí vstup:

Československá armáda byla po vzniku protektorátu rozpuštěna. Rodina Jaroslavy Suché tak byla nucena přestěhovat se z krásného důstojnického bytu do mnohem menšího v domě, který patřil židovské rodině. Tato rodina musela naopak opustit svůj obchod s galanterií a velký byt vyměnit za nedůstojný suterénní prostor. Jaroslava Suchá kamarádila s jejich dcerou Haničkou. Do doby, než se svými příbuznými odjela k transportu.

pamětnice :

19:01-19:10 (Jaroslava Suchá)

Oni totiž nevěděli, co je čeká. To vůbec neměli představu! Oni to vůbec nechápali. Oni mysleli asi, že se hned vrátí, nebo co.

Čtvrtý vstup:

Jaruščina babička donesla Haničce den předtím, než odjela na smrt, šatičky, aby jí cestou nebyla zima.

pamětnice:

23:16 – 23:24 (Jaroslava Suchá 2)

„Babička šla k mý skříni a říká: Hele Jaruško, ta Hanička

23:31-24:46 (Jaroslava Suchá 2)

„Ta má takový lehký, ne hadříčky, byly to z vlny, ale spíš takový tenounkatý, nic, my máme plno kabátů doma, co kdybych já ti vybrala ty tlustý šatičky, abychom jí to dali.“

25:38-25:42 (Jaroslava Suchá 2)

„Stejně zemřela, tak jí to stejně nepomohlo, no.“

HUDBA

Pátý vstup:

V bytě nad dnešní Kavárnou Jednota, žije Jaroslava Suchá dodnes. Často vzpomíná na svá mladá léta. Podle modlitbičky, kterou nám řekla, se na život vždy dívala s humorem.

pamětnice:

1:04-1:24 (Jaroslava Suchá 2)

„Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku. Opatruj ji ve dne, v noci, od škody a od zlé moci. Duši, tělo opatruj, andělíčku, strážce můj. A pak jsem dodala: ať už ten Adolf jednou chcípne. Nebo Hitler. A tady to byl můj závěr. Malinký holčičky slušně vychovaný.“